

Ozsváth Zsuzsa

S. LEMNEK SZERETETTEL

Azt mondja, sziget.
Meleg homok, dús növényzet, roppant erdő.
Bábeli szirtek. Jelzett ösvény,
pedig kalandort aligha látni erre.

Ahol a part szakad,
visszakacsint egy szimmetriád,
és felhorkan egy hullám
a józan ész határán.

Azt mondja, amott a félsziget;
és néz a szirtről szertesét,
és várja, és várja, hogy felkiáltsa:
ember a vízben!

Aki nem hajótörött,
de elképzelhető boldognak, és azt mondja:
szárazföld! És kettéválasztván a habokat
elindul a jelzett ösvényen.

NEON

Körmömre ég, s az éjszaka, mint szerencsétlenül fészkelte méhkaszt
kifüstöl magá-
ból.

Ember az emberrel, test a testtel, oldalra lesek, ablakon túl a szélcsend,
ifjú madár pihéje leng, angyal tolla ez, jót jelent, jó jel, mondják.
Ki leszek füstölve, jelez nekem egy indián messze földről,
jó jel, pöfékeli, megköszönöm innen, a rezervátumból.

Belém hasít a test, menekülj, súgja az indián, az orrom tele füsttel,
köhögnek,
de nincs nyálam, visszatartom, nyál nélkül a köhögés végtelen orkánba
fullad.

Mozog a test, visszaismétél, fújtatva gyakorol, ránézésre ember végzi
a cselekvést,
de hol van már ettől az ember; gép ez, mechanikus parancs a motorja,
oldalra lesek,

és látom, amint szemet hunynak a csillagok.
Nem szállt el angyal a testek fölött,
elkotródtak mind, kiürült az ég, mint záráskor a pláza.

Hogy is lehetne ezt nézni. Szembeüvölt a testek párlata.
Indián úr, mitévő legyek most? Egészen elszakadtam a természettől.
Mint egy csonkolt lúd, mozgok még, a test emlékezete vibráló neonparádé.
Nagyon lassan lesz reggel, oldalra lesek, a felkelő nap rápirít e képre:
tárgy és tárgy, egy meg egy egyenlő szegyen.

*Kútba néző csillagok, 2020
(80 x 80 cm, kollázs, farost)*